

V Žalmech Davidových (v 10. verši 90. žalmu podle počítání m.j. bratří kralických, podle dělení Vulgáty žalmu 89.) se praví: "Všech dnů našich jest let sedmdesáte, aneb jest-li kdo silnějšího přirození, osmdesát let, a i to, což nejzdařnějšího v nich, jest práce a bída." Dovol mi, Rudolfe, abych Tě těmito slovy pozdravil já bezejmenný, jenž se nesmí podepsat ani pod to, co vymyslíl. Používám tedy oslavných slov, pod nimiž je podepsán někdo jiný. To snad nevádí. Vždyť já s vděkem vzpomínám, že ses neváhal - v zájmu věci i v zájmu mém - podepsat pod slova má, ač ti to nepřineslo nic než "práci" (sám jsi to vykorigoval) a "bídu" (za minihonorář jsi sám zaplatil poštovné). Znáš Tě už moc let a vážím si toho, že mezi námi byly vždy vztahy nejpřátelštější. Dobře vím, že "nejzdařnější" a nejradostnější pro Tebe vždy byla "práce". Tou sis vytvořil dost trvalých zásluh. Ale že bys byl z té práce zbohatl, to se mi nezdá. A tak na Tebe pasují žalmistova slova i o té práci a i o té bídě. Proto Ti přeji, upřímně a srdečně, abys - jako člověk silnějšího přirození - dosáhl i té osmdesátky. To ale jen proto, abych Ti pak, jestli já tu sedmdesátku také překonám, mohl povědět s pomocí slov Sirachových 18, 8: "Počet dnů člověku buď, co nejvíce, sto let!" Tak s odvahou za těmito metami!

/J i ř í   D a ň h e l k a/